

daarmede Israels recht op een eigen, een Nationale Godheid erkend.

Niet noodig, ook in de schatting van het volk, dat zich wellicht eene schrift- en levensbeschouwing had weten te vormen, die hem vergunde in vrede met den vijand te leven. Misschien gold het zelfs voor hoog geestelijk, het gezag in krijgsgzaken aan de Philistijnen over te laten.

Niet noodig, en al was het alleen dáarom niet tijdig.

Saul, wien het zeker aan moed niet ontbrak, had slechts eene kleine schaar van mannen in zijne nabijheid teruggehouden, nadat de overwinning op Nahas behaald was — een bewijs, dat hij, althans nu, geen voornemen had zich met den vijand te meten.

Niet tijdig. Dit bleek, toen Jonathan zijn slag had geslagen. Saul mocht zeggen: „Laat de Hebreëen het hooren!” het antwoord bestond daarin, dat zij zich in holen en putten verstaken.

Niet tijdig. Het was een onberaden handeling geweest, dat slaan van de bezetting te Geba, die voor het volk noodlottig dreigde te worden en geenszins door een algemeene beweging van dat volk zou worden gesteund

Hoe! Israel zou wanen vrij te zijn, — en Jehova was niet vrij, om in zijn land en over zijn volk als Koning te heerschen?

Op den berg Ebal was nog altijd de puinhoop te zien van het gedenkteeken, waarin Josua de wet had gegrift, de wet, die Israel den wil van zijn Koning deed kennen,.... en dat volk zou niet alleen onder de voogdij van den vreemdeling staan, maar daarin niet eenmaal de vervulling zien van den vloek, waarmede de ongehoorzaamheid door Mozes was bedreigd toen hij zeide: De vreemdeling, die in uw midden is, zal hoog, hoog boven u klimmen en gij zult laag, laag nederdalen. Hij zal tot een hoofd en gij zult tot een staart zijn. Deut. 28 : 43.